

Tovarišu Titu v tišino zastav

Dragan Tišina velike žalosti,
Kolundžija tišina Kumrovca,
 tišina Beograda,
 tišina Jugoslavije,
 velika tišina bolečine,
 si zato danes
 tolikšna,
 ker
 ti najčudovitejši sin
 odhaja v tišino zastav,
 tvojih
 in Partije,
 cvetna tišina,
 ki odhajaš,
 ki se vračaš
 in ki trajaš
 v Titu.

Beograd, 7. maja 1980

Ob zadnjem slovesu

Težko je reči, če je svet že kdaj občutil in izrazil tolikšno bližino svojih daljav kot danes v Beogradu, ko se je tako pretresljivo strnjen poslovil od našega Tita. V tem trenutku zbranosti, ki jo zapoveduje slovo od človeka, ki celo v smrti navdihuje vse, ki se sklanjajo nad njegov grob, s plemenitim hotenjem, da bi se zgodilo tisto nemogoče, za kar se je on tako vztrajno, prepričljivo in uspešno bojeval, kot da je v naših in prihodnjih dneh edino mogoče: svetovni mir. Mir, v katerem naj bi prijateljstvo in pravičnost usmerjala ljudi, narode, družbe, civilizacije. Prišli so v Beograd na njegov pogreb, povezani v prijateljstvu kakor tudi zavezniki iz koristi ter razhajajoči in sovražeci se, pa vendar, mnogi, v imenu svojih ljudstev priznavajoč v Titu dragocenost, ki jo samo v svoji nevarni moči ali zgodovinski stiski teptajo. Kot razkropljena družina, kot zrahljano (tudi sovražeci se) sorodstvo je ta svet pripotoval od vsepovsod, tiho in spoštljivo stopil v to veliko hišo žalosti, v Jugoslavijo brez Tita, ki se lomi med bolečino in ponosom ob novem grobu na starem Dedinju. V zenitu današnjega majskega